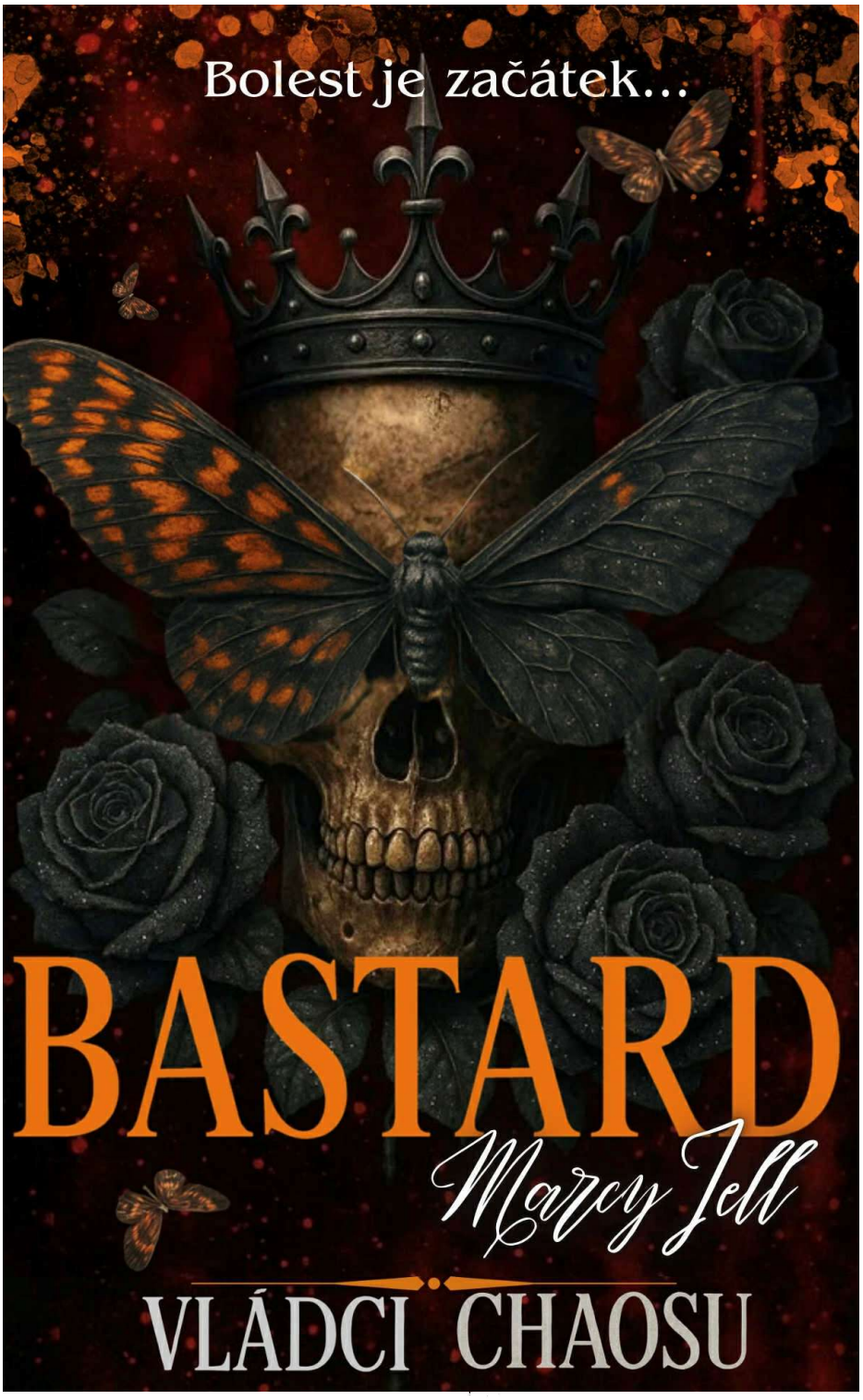
Bolest je začátek...
BASTARD
Marcy Jell
VLÁDCI CHAOSU

Bastard

Marcy Jell

Anotace

Jsem muž, který se zrodil z bolesti a byl vychovaný v chaosu. Jsem Hawthorne. Narodil jsem se do bohatství, které se směje nad utrpením. Dědictví je v tomto případě spíš prokletím. Viděl jsem věci, jež by měly zůstat skryté, a naučil se, že svět je jen hra lží a zlomených slibů. Pak ale z temnoty přišla žena – bez varování, bez smyslu. Nepatřila k mým pravidlům ani do mého pokřiveného světa. A přesto rozbila všechny moje obranné zdi jediným pohledem. Něco ve mně zemřelo, ale něco jiného se probudilo. A já se už nikdy nemůžu vrátit tam, kde jsem byl. Její jméno nevyslovím, protože když to udělám, už není cesty zpět.

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 150. v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Marcy Jell
Korektura, redakce a sazba:
Lucie Zubalíková, Emilly Ross, Markéta Hrubá, Tomáš Rejc, Monika Kurucová, Pavla Bílá
Obálka: JPolc_Design

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-75-2 (epub)
978-80-88525-76-9 PDF

VLÁDCI CHAOSU, 3. díl

Varování

Upozorňujeme, že se v této knize mohou objevit témata jako: znásilnění, pedofilie a násilí.

18+

Nejhorší na pádu není to, že narazíš na dno. Je to chvíle, kdy zjistíš, že už ani dno o tebe nestojí.

PROLOG

Byl jsem schovaný ve skříni u schodiště, protože to bylo moje nejoblíbenější místo v domě. Měl jsem tu všechny hračky, od panáčků až po osedlané koně, na které jsem je mohl posadit. Dokonce jsem měl i živé koně ve stájích, ale s těmi jsem si hrát nesměl. Dědeček říkal, že stojí víc než můj život, a tak jsem si oblíbil ty plastové, protože když jim upadla noha, nikdo se na mě nezlobil, nikdo se na mě nemračil.

Posadil jsem se na polštář s husím peřím a vydával zvuky podobné funění, až mi z pusy odlétaly sliny, zatímco moji koně běželi dostihy o miliardové sázky. Nebo alespoň tak nějak to vždy říkal dědeček.

Někde na chodbě se ozvaly mužské hlasy, které mě zaujaly natolik, že jsem odložil své dva nejlepší anglické plnokrevníky stranou. Opřel jsem se rukama o dřevěné rámování, co vonělo trošku jako kakao, které dělala Tanya v kuchyni a vždy mi dávala potají večer před spaním hrneček, aby to nikdo nezjistil.

Olízl jsem dřevo a ucítil něco jako pryskyřici, která se sladkému kakau nepodobala. Přejel jsem si přes jazyk dlaní, abych se zbavil té pachuti, a zachrčel. Nebylo mi to nic platné, protože mi zůstala na jazyku. Snad to nikdo neviděl…

„Ty to nechápeš… všichni se to dozví! Jsou věci, které dělat prostě nesmíš!“

Hlas se přibližoval a já se podíval škvírkou v rámování, protože ten hlas bych poznal kdekoli. Byl to můj tatínek, s někým mluvil, muž který šel vedle něj se mi ale nedostal do zorného pole a já ho tak nemohl identifikovat.

Na tatínkovi bylo vidět, že se rozčiluje, když takhle máchal rukama.

„Bude to ostuda pro celou rodinu, a já tě potopím. Protože jinak to zničí mého syna a to nikdy nedopustím!“

Chtěl jsem na něj vybafnout a říct mu, že jsem tady a že mě přece nic nezničí. Ale než jsem to stihl udělat, oba muži se zastavili na úpatí schodiště.

Viděl jsem konec dřevěné vyřezávané hole, kterou nosili skoro všichni muži, kteří navštěvovali náš dům, jak se zapíchla do prsou mého tatínka.

Jeho výkřik plný zoufalství se rozlehl prostorem a já si zacpal uši. Neměl jsem rád křik a tenhle se mi zakousl až do kostí.

Když jsem po chvíli ruce sundal, v domě bylo rušno.

„Proboha, pan Hawthorne spadl ze schodů, volejte sanitku!“ křičel někdo pod schody.

Vylezl jsem ze své skrýše ve chvíli, kdy ke mně chodbou spěchal dědeček.

Otočil jsem svůj pohled do přízemí, kde ležel můj tatínek v nepřirozené poloze a okolo jeho hlavy se rozlévala krvavá skvrna.

„Tatínku,“ zašeptal jsem.

Za ruku mě zatáhl někdo, komu jsem nedokázal vzdorovat.

„Nedívej se tam, Duku," zahřměl nade mnou dědečkův hlas.

„Co se mu stalo?" zvedl jsem k němu zmatené oči.

„Uklouzl." Odvedl mě do mého pokoje a zastavil se mezi dveřmi. „Zítra si spolu zajdeme na dostihy, musím tě teď naučit spoustu věcí."

„Vezmeme i tatínka," přikývl jsem a vyšplhal na postel. „Určitě bude rád, dostihy miluje. A dědečku?"

„Ano?" povzdychl si ve dveřích.

„Zítra mám narozeniny," zavolal jsem na něj.

„Vím, bude ti šest let, chlapče. Je na čase, aby ses učil, jak se stát mužem," usmál se na půl pusy.

Když za sebou zavřel dveře, zasněně jsem ulehl do postele. Tak moc jsem se na zítřek těšil. Doufám, že tatínek bude v pořádku a pojede na dostihy s námi.

1. kapitola (Caroline)

Stála jsem sama v odlehlé části domu, který mi přišel strašně cizí. Do New Yorku jsem dorazila včera okolo půlnoci a nestihla se tu pořádně ani rozkoukat. Okamžitě mě zavedli do mého pokoje a řekli, že cokoli budu potřebovat, zajistí.

Potřebovala jsem jen jedno, a to byl spánek. Problémy jsem vždy s radostí odsouvala na další den, však neměly nohy a nemohly tím pádem utéct.

Ale teď, když jsem tu stála s upravenými vlasy sepnutými na temeni v dokonalém účesu, s perfektním makeupem na tváři, který zakrýval moje pihy, a v těžkých svatebních šatech, mi došlo, že jsem možná místo spánku měla prozkoumat tohle panství a okouknout svého manžela.

Oznámení, že se budu vdávat, přišlo jako prásknutí bičem. Nebyla jsem žádná puťka, která by rodičům odkývala cokoli, ale tady šlo o víc než o vzdor.

Byla jsem jim vděčná za všechno, co pro mě udělali, a dluhy které měli, byly vlastně mojí vinou. To já jsem chtěla nové koně do stájí, to já chtěla zkusit rodeo, to já potřebovala nový přívěs za auto.

Moje máma mi jednoduše neuměla říct ne, a to i přes tátovy zlostné pohledy. Když přišla ta věta, že jsme na dně

a seberou nám ranč, pokud si nevezmu člověka, kterému dlužili, nebylo cesty zpět. Nemohla jsem je v tom nechat.

A tak jsem tu stála a sluneční světlo dopadalo na moji vlečku pokrytou diamanty. Jak moc bohatý ten člověk byl? Nic jsem o něm nevěděla. Jeho fotku mi neukázali. Vyhledat si ho na internetu nepřicházelo v úvahu, protože mi zabavili mobil a v noci, když jsem sem dorazila, jsem prostě padla únavou.

Odmítla jsem letadlo, které pro mě chtěli poslat, protože jsem si chtěla užít pár hodin volnosti, kdy budu jen já, prašné silnice a svoboda.

Cesta mi z Alabamy trvala sedmnáct hodin a přijela jsem totálně vyšťavená, ale moje jižanská nátura by to nikomu nepřiznala.

Proto jsem doufala – ne, modlila se –, aby můj manžel byl k světu a hodný. Po příjezdu k obrovskému sídlu Hawthorn Manor jsem si všimla stájí za domem a moje srdce zaplesalo.

Alespoň něco, co znám, tu budu mít. Nakonec to přece nebude tak špatný… a když jo, tak se prostě rozvedu. O nic nejde. Možná snad o ty dluhy, ale třeba bych to usmlouvala. Nebo by mi dal splátkový kalendář a já bych si hodila přes rameno svůj kožený vak, nasedla do auta a vydala se zpět domů, kde jsem nechala všechno a všechny, co mám ráda.

„Slečno Riversová, je čas," nakoukla do dveří jedna z komorných.

„Jistě," přikývla jsem a uhladila si šaty.

Anglická smetánka žijící v Americe s jejich tradicemi a zvyky, na které jsme my lidi z jihu nebyli zvyklí? *No sem s nimi*, pousmála jsem se pro sebe v duchu a vykročila přes práh pravou nohou.

Nic a nikdo mě nemohl připravit na to, co se bude dít. A ani on nemohl být připravený na to, jak mu hlavu zamotám svou horkou krví a nevymáchanou pusou.

Šla jsem za komornou po točitých schodech dolů a dávala si pozor, abych si nešlápla na lem šatů, zatímco mi hlavou běželo, co všechno se bude dít a jestli ten chlap vůbec ví, co mají ženy jako já rády v posteli. Že toužíme po kontrole a moci, že si rády muže osedláváme. Nejezdila jsem rodeo pro nic za nic.

Když jsem prošla prostornou halou a vyšla na zahradu, oči se mi rozšířily úžasem. Ne snad proto, že to nebyla zahrada, ale několikahektarový pozemek, na který by se náš dům v Alabamě vešel nejméně sedmkrát. Ne snad proto, že tu bylo dohromady skoro pět set lidí, ale proto, že u oltáře stál kněz a vedle něj shrbená postava opírající se o hůl.

Tohle nemůže být on, pomyslela jsem si.

Muž, který se na mě otočil, měl nakročeno do hrobu, a to ještě v lepším případě. Jeho kůže byla natolik stará a seschlá, až jsem se bála, že na slunci vzplane jako papír.

„Do prdele," zašeptala jsem vyděšeně.

Mé oči automaticky hledaly pohledného muže, kterého jsem si měla vzít. Protože mozek nechtěl přijmout fakt, který mé tělo už dávno vědělo. Hledala jsem někoho, kdo by mě přiměl zapomenout na nervozitu a strach. Místo

toho u oltáře postával starý muž. Jeho žíly vystupovaly na rukou i v obličeji. Vlasy měl šedivé a řídké, trochu rozcuchané od mírného větříku. Jeho oči byly mdlé a ztracené, a přesto mi přišlo, že v nich zůstává záblesk tvrdé vůle. Ruce, které svíraly hůl, se mírně třásly a každý jeho pohyb působil pomalu a unaveně.

Když mě spatřil, pokusil se o úsměv, ale byl slabý a chabý. Nedosáhl mu k očím a já cítila mrazivou směs beznaděje. To měl být můj manžel? Starý, křehký muž, který vypadal spíš jako dědeček než jako někdo, kdo by se mnou mohl sdílet život a udržet krok.

V tu chvíli mi přišlo absurdní, že mám stát před stovkami lidí, kteří očekávali šťastný obřad, zatímco já byla připravená utéct od muže, kterého jsem vlastně vůbec neznala a který ani nemohl bez úsilí zvednout hlavu.

O krok jsem ucouvla… a narazila do něčeho tvrdého. Zmateně jsem se otočila a zadívala se do ledového pohledu modrých očí.

Prosím… zaúpěla jsem v duchu, *doufám, že tohle je můj manžel a ten senilní stařec je jen kulisa pro komediální představení.*

„Promiňte, nechtěla jsem," omluvila jsem se rychle.

Jenže místo aby mi ten muž odpověděl, jeho silné ruce mě popostrčily dopředu a se znechucením mě přejel pohledem. Polkla jsem naprázdno a s jistotou věděla, že tenhle pohledný, vysoký a svalnatý blonďák nebude mým zachráncem.

„Kurva," zamumlala jsem, když okolo mě prošel a usadil se v zadní řadě.

Kytici s rudými růžemi jsem sevřela tak pevně, až se mi do dlaní zapíchly trny, které nikdo neostříhal, a ta bolest byla příjemná… protože mi přišla skutečná.

2. kapitola (Duke)

Měl jsem zpoždění, jako vždy a ve všem. Trhalo mi to žíly? Ani v nejmenším. Tahle svatba mi přišla jako vystřižená z učebnice sociálních katastrof.

Jestliže se o dědovi předtím mluvilo jako o imperiálním, sebestředném bláznovi, tak po téhle svatbě k tomu výčtu přibude ještě slovo *tragický*. Lidi si asi nemysleli, že je blázen, protože on byl vážně chytrý, vypočítavý a na to, kolik mu bylo, ještě stále velmi přítomný.

Nechápal jsem, proč se žení… on to přece nepotřeboval. Kurva, nikdy to nepotřeboval. Měl okolo sebe neustále ženy, které svými chapadly chtěly ukořistit něco z jeho jmění, jenže zapomněly, že můj děda nebyl slepej. Prachy nerozdával na počkání a než aby je dal nějaké ženě, nebo jí snad něco koupil, protočil je v sázkách a obratem vydělal další miliony.

Dřív jsem k němu vzhlížel. Byl to pro mě obrovský muž, který v tom uměl chodit… a já chtěl být jako on.

Kdysi…

Prošel jsem domem a s úšklebkem dorazil na zahradu, abych se nenápadně posadil a neposlouchal pak kecy, že jsem přišel pozdě.

Co děda Hawthorn neviděl, jako by se nestalo.

Jenže místo toho jsem se zarazil uprostřed kroku a díval se na ty rudé vlasy stočené do uzlu na temeni hlavy se zapíchnutou bílou růží. Sjel jsem pohledem na štíhlý krk, okolo něhož byly obtočené perly, za které by stačilo zatáhnout, a lehce by tím pohybem ten dokonalý krček přiškrtily. Zavřel jsem oči, abych si tu iluzi vymazal z hlavy, a otevřel je přesně ve chvíli, kdy ta žena, která zrychleně dýchala, udělala nepatrný krok dozadu, jako kdyby snad plánovala utéct.

Můj krok vpřed jí v tom zabránil a ona svým drobným tělem narazila do toho mého, až jí cvakly zuby. Když se nechápavě otočila, přimhouřil jsem na ni oči a v duchu si představoval, jak se ty nádherné plné a srdcové rty, nyní namalované rudou rtěnkou, obtáčí okolo mého péra. Překrásná tvář s pihami, které překrýval make-up, mě nedostala tolik jako její oči. Tak jantarovou barvu jsem u zrzek ještě neviděl.

V těch bílých šatech byla nádherná. Pohledem jsem sklouzl k vykrojenému dekoltu bělostné látky, odkud se rýsovala pevná, kulatá prsa.

Kdybych jí mezi ně strčil…

„Promiňte, nechtěla jsem," omluvila se.

Měla přesně tu intonaci hlasu, která mě vytáčela. Zaplavil mě pocit, že si mě tím tónem omotává kolem prstu.

Zavrčel jsem.

Trochu jsem do ní strčil, aby ode mě ustoupila, a já se zbavil její vůně, která mi pronikala do nosu.

Jasmín, pomyslel jsem si a obešel ji, abych usedl do zadní řady.

Dědečkovu pohledu jsem se stejně nevyhnul, dělal jsem, že ho nevidím a svezl se na židli vedle pratety Violenc.

Dědova sestra se tu neobjevovala tak často, byla to snad jediná žijící osoba v téhle rodině, která nepřijala americké zvyky a zůstávala věrná Anglii.

„Stihl jsi to," podívala se na mě.

„Neměl jsem na výběr," odfrkl jsem si.

„Je to starý blázen," zavrtěla hlavou. „Snad ho ta mladá holka převálcuje a až ji bude píchat, dostane infarkt."

Doufám, že ji, kurva, nebude píchat, pomyslel jsem si a zarazil se. Mohlo mi být přece jedno, co se o svatební noci bude dít. Od toho jsem tu nebyl.

„Škoda, že to nezažila tvoje matka," povzdychla si Violenc. „Kdyby viděla, že se její otec zbláznil, plivla by mu do tváře."

„Škoda, že ti to nemůžu potvrdit," řekl jsem znuděně.

„Umřela tak mladá."

„A jen kvůli mně," dodal jsem, protože jsem věděl, že to přijde.

„Technicky ano," zamyslela se. „Kdyby tě neporodila, neumřela by, to je logické."

„Kdybych si mohl vybrat, jistojistě bych nebyl nejrychlejší spermií, abych ji nezabil," ušklíbl jsem se.

„Nebuď nechutný, Duku," zamračila se.

A tady to je. Anglický suchý humor, který když se smíchá s americkým, angláni jsou v prdeli, a najednou je

člověk nechutný. Nechal jsem ji být a zadíval se k oltáři, kam jsem přes několik hlav špatně viděl.

„Caroline Riversová, berete si zde přítomného sira Remuse Hawthorna?“ zaslechl jsem kněze.

Tak Caroline, ušklíbl jsem se a přejel zrzku očima od hlavy až k patě. Trochu jsem se narovnal, abych na ni lépe viděl, protože tohle byl přesně ten kousek, na který se vyplatí podívat víckrát než jednou. Stála tam jako solný sloup. Oči měla sklopené do země a kytici rudých růží svírala tak silně, že jsem si všiml, jak jí po zápěstí stéká pramínek krve.

„Tak na co čeká?“ nechápala vedle mě Violenc.

To netušil nikdo. Ale když si kněz odkašlal a tím ji vyrušil z přemýšlení, rychle vyhrkla *ano*.

Děda vyhladil svou zamračenou tvář, ale neušlo mi, jak silně svírá její předloktí.

Sakra, co mi tu uniká?

Na tuhle svatbu jsem nechtěl. Ale zrzka rozehrála hru, která mě začala zajímat.

Proč si sakra bereš starého páprdu, kterýho očividně nechceš, a stojíš tu v bílých šatech? promlouval jsem k ní v duchu.

Samozřejmě mi neodpověděla. Nebyli jsme v nějakém fantasmagorickém filmu, i když to tenhle obřad připomínal.

Tušil jsem, že kdyby děda natáhl bačkory, zrzka by neviděla ani floka, o to se určitě postarala předmanželská smlouva, a jediným potencionálním dědicem jsem tu byl já.

Jenže já jsem ho zklamal, vzdoroval jsem mu… Nenáviděl jsem ho. Takže se dalo předpokládat, že nějaké dědictví mě obejde obloukem a dědek si ho radši nacpe do rakve, než aby mi ho přenechal.

Nevěděl, že už jeho prachy nepotřebuju, neměl ani tušení, že mám spoluvlastnictví v klubu, který ročně udělá stejné obraty jako jeho dostihy, do kterých rok co rok dokupoval nové koně.

Když začal kněz mluvit k Bohu o těchto dvou duších, zvedl jsem se z dřevěné židle a vytratil se zpět do domu. Nebyl jsem věřící, Bůh mě nezajímal, a jediný, po čem teď moje srdce prahlo, byla sklenička kvalitní whiskey.

Jakmile jsem vešel dovnitř, sevřelo se mi břicho, tak jako vždy. Nenáviděl jsem tohle místo. Každý kámen, každý vrzající schod, každý zatracený kus nábytku mi připomínal, že tohle nikdy nebyl domov, ale jen zkurvený vězení s drahými závěsy.

Spodní část domu byla vždycky plná cizích lidí. Všude byl jen hluk a povyk, který působili jiní, nikdy ne já. Jako malý jsem se tam cítil dobře, jako princ, který vlastní tenhle obrovský zámek… Ale postupem let, po smrti táty, mi přišlo, že mi nepatří ani vzduch, co dýchám.

Začal jsem stoupat nahoru po točitých schodech a každý můj krok vrzal, jako by mi chtěl připomenout, že se z tohohle baráku nikdy nedalo utéct. Byl tu pořád ten těžký vzduch, ty zatuchlé koberce…

Vzpomněl jsem si, jak jsem před dvaceti lety běhával po schodech a počítal je. Bylo to to jediné, co jsem mohl

kontrolovat. Každý jeden z nich pro mě znamenal překročený milník.

Vyšel jsem nahoru do patra a zadíval se na dveře, které byly naproti schodišti. Ty dveře jsem znal líp než vlastní boty. Nacházela se za nimi dědečkova pracovna, do které jsem měl jako malý kluk zákaz vstupu. Bylo to místo, kde se rozhodovalo o všem a o všech, ale já u toho nikdy nesměl být.

Otevřel jsem je a do nosu mě udeřil pach moci a starého potu. Vzduch byl tak těžký, až mě skoro dusil… nic se nezměnilo. Když jsem se sem vloupal jako teenager pro láhve s chlastem, přišlo mi to jako dobrodružství, ale teď… teď mi to připadalo jako historie, která by pěkně hořela.

Nebyl jsem tu proto, abych oživil vzpomínky, ale abych přežil tenhle den a nikoho nijak zvlášť neurazil. Zamířil jsem proto k vitríně, kde stály ty nejlepší a nejdražší láhve a jednu z ní vytáhl. Společně se skleničkou jsem zamířil ke stolu, kde jsem usedl na kožené pohodlné křeslo, a nalil si na dva prsty.

Jakmile jsem v ní smočil rty, svět se na chvíli zastavil a já si užíval horkost, která se mi rozlila po jazyku. Téhle whiskey jsem se nikdy nesměl dotknout, protože byla cenná, dražší než já, ostatně jako všechno, co dědeček vlastnil. Jenže teď jsem přesně věděl, že to mám úplně u prdele a nahnul do sebe skleničku, jako kdyby o nic nešlo.

Dolil jsem si, otočil se na křesle a oxfordky bez dírek vyhodil na rám okna, jen abych se opřel a zadíval se na

pozemek, který končil u lesů. Stál tam ještě jeden dům podobný tomuhle, jen v miniaturním provedení. Z téhle dálky nešel tak dobře vidět, ale já ho znal, protože jsme v něm s klukama občas přespávali. Sloužil pro nečekané návštěvy i přesto, že dům disponoval více než dvaceti pokoji. Nakonec se přestal používat, a stál tam opuštěný, zatímco pomalu chátral.

Dnešní den přežiju, ostatně jako vždycky, a pak už mě tu nikdy nikdo neuvidí.

3. kapitola (Caroline)

Přijímala jsem gratulace a nemohla ani poděkovat přes ten knedlík v krku, který se mi dělal, až hrozilo, že se rozbrečím. Já! Já, která nikdy nebrečela! Ale když se ke mně můj manžel natočil a zvedl mou ruku, ten kontrast kůže a stáří byl do očí bijící.

Nikdy s ním neulehnu do postele, nikdy se ho ani nedotknu!

Žaludek se mi obracel jen při té představě a moje oči se zaplnily slzami.

„Vidím tvoje štěstí v očích, panenko," zašeptal mi sarkasticky skřehotavým hlasem do ucha. „Pamatuj si jedno, pokud ode mě budeš chtít utéct, dovolím ti to. Ale bude to v pytli na mrtvoly! Mám s tebou určité plány a ty mi je nebudeš kazit, jinak s tebou budu zacházet ještě hůř než se svým nejpomalejším koněm."

Přes slzy jsem se usmívala na hosty, kteří mi postupně gratulovali, a neodpověděla mu. Prostě jsem nemohla. Když to po hodině všechno skončilo, omluvila jsem se s tím, že si musím odskočit a vyběhla ty točité schody nahoru.

Netušila jsem, v jakém pokoji mě na svatbu připravovali, ale já se toužila stejně jen schovat. Ukrýt se před jeho slovy, která mnou projela jako břitva.

Rozrazila jsem dveře naproti schodišti a opřela se o ně čelem, když jsem je za sebou zavřela.

„Do hajzlu," bouchla jsem do nich pěstí. „Co se to, kurva, děje?!"

Zrychleně jsem dýchala a vstřebávala pocit totální sebedestrukce.

Kdybych utekla teď, zatímco se tu hemžilo tolik lidí, rozhodně by to ten starý dědek nezjistil, zamyslela jsem se.

Jenže všude stáli muži v černých hadrech se sluchátky v uších. Neproklouzla bych, i kdybych chtěla.

„Jsem ve zkurvený pasti," udeřila jsem čelem o dřevo. „Dostaneš se odsud leda tak v pytli na mrtvoly," parodovala jsem jeho hlas. „Taky bych ho prostě mohla ve spánku podříznout…"

„Dobrý nápad," ozvalo se za mnou, až jsem nadskočila.

Spěšně jsem se otočila a dívala se do ledově modrých očí, ve kterých jiskřil zájem smíchaný s arogancí.

„Zkus to," přikývl. „Myslím, že by ti spousta lidí poděkovala. Včetně mě. Ale pokud nechceš být tažená za koněm, při čemž bys zemřela krutou smrtí, nedělej to. Zabít ho se nepovedlo ještě nikomu."

„Kdo sakra jsi?" zamračila jsem se a rychle setřela slzu zloby, která mi stékala po tváři.

„Řekl bych," zadíval se na prstýnek na mém prstě, „že teď už tvůj vnuk."

„Tohle všechno je jen hodně špatnej sen," zavrtěla jsem hlavou a vydala se k dubovému stolu, na kterém ležela flaška whiskey.

„To bych…" zvedl ruku, aby mě zarazil.

Nevnímala jsem ho. Nechtěla jsem vnímat nikoho z téhle pošahané rodiny a otočila do sebe tu flašku. Popálila mi hrdlo a do mých očí vstoupily další slzy, tentokrát z bolesti.

Rozkašlala jsem se a flašku mu vrátila.

„Co v tom je?" kašlala jsem dál.

„Je to chlast pro chlapy, ne pro holčičky," ušklíbl se.

„To je fuk," odmávla jsem ho a flašku mu vytrhla. „Možná že když se opiju, nebo umřu na otravu alkoholem, bude to lepší než tu hnít zaživa vedle chodící mrtvoly. Nic proti tvému dědovi, kámo."

„Kámo?" pozvedl obočí.

Zadívala jsem se na něj přes hrdlo láhve a prohlédla si ho pořádně. Byl jako umělecké dílo, které uteklo z nějakého ateliéru poté, co obživlo.

„Nemáš cigaretu?"

„Odkud, sakra, jsi?" zamračil se a založil si ruce na prsou, zatímco se opřel do koženého křesla. „Z Tennessee? Georgie?"

„Jsi úplně mimo," oplatila jsem mu předchozí úšklebek. „Všichni jsou tu úplně mimo. Kdo vlastně jste? Mafie v drahým kabátu? O lidech jako jste vy, jsem četla v knihách."

„Vážně?" pozvedl koutek úst. „Jací jsou lidé, o kterých jsi četla v knihách?"

Když na stůl hodil krabičku cigaret i zapalovač, stoupla jsem si naproti němu ke stolu a odložila láhev s tím pekelným chlastem. „Jako ty," kývla jsem na něj hlavou a jednu cigaretu si zapálila. Cítila jsem, jak se mi třesou ruce, zatímco jsem přikládala filtr ke rtům. „Vypočítavý, zlý, se zlatou lžičkou vraženou v prdeli," odfrkla jsem si.

„Alabama," přimhouřil oči.

„Mám přízvuk?" zeptala jsem se ho a začala přecházet po místnosti, která vypadala jako kancelář.

„Ne, prořízlou pusu."

„Proč se tu vlastně schováváš a neoslavuješ dole s těmi všemi lidmi?"

„Protože mi je celá tahle šaškárna u prdele," prohlásil a postavil se.

Impozantní výška s těmi širokými rameny, schovanými pod trojřadým oblekem v námořnické modři.

Ty oči… kurva, Bůh mě nenávidí.

„Proč jsi teda tady?"

„Ptám se na totéž sám sebe," povzdychl si. „No, přeju ti šťastný život, holčičko, užij si starého pána, než ti umře."

„Ne, ne, počkej," chytila jsem ho za předloktí.

Zadíval se na mou ruku a zavrčel. Trochu mi tím připomínal zvíře, které se chystalo zaútočit. Ten zvuk mi rozvibroval všechna nervová zakončení v těle.

„Vezmi mě s sebou," zašeptala jsem. „Vystoupím někde za tímhle panstvím a už o mně nikdy neuslyšíš, jen… dostaň mě odsud, prosím."

„Právě sis ho vzala!“ vytrhl se z mého sevření.

„Z lásky to nebylo,“ zamračila jsem se na něj.

Byla jsem o hlavu menší než on a musela se zaklánět, abych na něj viděla, ale ani bolest za krkem mi nebránila stát proti němu, jako kdyby šlo o rovnocenného soupeře. Přesto jsem věděla, že kdyby chtěl, rozdrtil by mě jednou rukou.

„Chtěla jsi být zlatokopka a nedomyslelas předmanželskou smlouvu?“ vysmál se mi.

„Nejsem žádná podělaná zlatokopka, ty ubožáku! Nikdy jsem se nechtěla vdávat! Udělala jsem to kvůli rodičům,“ vyprskla jsem.

Když se jeho ruka vymrštila a chytila mě pod krkem, zalapala jsem po dechu a sevřela jeho zápěstí, zatímco mě silou táhl vzhůru. Jakmile jsem stála na špičkách a přestávala mít pevnou půdu pod nohama, začala jsem panikařit.

„Už nikdy mi tak neříkej, rozumíš, holčičko?!“ ucedil kousek od mého obličeje. Nemohla jsem dýchat. „Vybrala sis, co sis vybrala, ať už dobrovolně, nebo ne,“ pronikal do mě svým pohledem a já si všimla, že za tou nádhernou barvou bouřkových mraků je… prázdno, nicota, která hrozila, že mě sežere zaživa. „Tohle je teď tvůj život, zvykni si na to a už nikdy, nikdy mě nežádej o pomoc.“

„Vidím, že jste se seznámili,“ ozvalo se ve dveřích, které se prudce otevřely.

Ten bastard mě pustil tak rychle, až jsem se zapotácela a narazila zadkem do těžkého dubového stolu.

„Dědečku,“ přikývl a sklopil hlavu.

„Duku,“ stiskl mu rameno. „Nakonec jsi to stihl.“

„Nenechal bych si ujít den, kdy bys mohl od infarktu konečně umřít," odpověděl mu.

„Jako vždy jsi exkluzivní a rodinu Hawthornů nezapřeš," ušklíbl se starý muž.

Obešel ho a došel až ke mně. Narovnala jsem se, jen abych před ním nebyla shrbená, a když mě silně stiskl za čelist, pod náporem bolesti jsem zavřela oči.

„Podívej se na mě," ucedil.

Co je to, sakra, za pošahanou rodinu?! Otevřela jsem oči a dívala se do zašlé modři.

„To bylo naposled, co jsi odešla, když dole čekají hosté," pronesl pevným hlasem. „Tady nejsi v Alabamě, zvykni si na to, děvčátko!"

Nakonec mě pustil a obešel stůl, otevřenou láhev s whiskey přejel pohledem, a zatímco já si srovnávala čelist po jeho stisku, on usedl na místo, kde předtím seděl jeho vnuk.

„Jsem rád, že jste tu oba, posaďte se, něco s vámi potřebuju probrat," ukázal na dvě prázdné židle naproti sobě.

„Byl jsem na odchodu," ozval se za mnou podrážděný hlas.

Jo, já taky, pronesla jsem v duchu.

„Sednout. Hned!" křikl.

Na to, že byl starý jako zákon v Bibli, byl jeho hlas pevný jako skála. Vůbec se nepodobal člověku u oltáře, u něhož jsem si myslela, že při vyslovení slibu umře.

Udělala jsem, co po mně chtěl, a sledovala jeho vnuka, který se neochotně sesunul na židli vedle mě. Když si